

Den første sag på dagsordenen var:

Spørgsmål til ministrene:

Af *Hagen Hagensen* til finansministeren:

„Vil finansministeren foranledige cirkulæret af 29. september 1961 vedrørende renteforsikringsloven ændret således, at arbejdstagere, der er sikret ved en kapitalpensionsordning oprettet før 1. januar 1958, tilsikres afgiftsfrihed af alle arbejdsgiverbidrag, uanset om arbejdstageren skifter arbejdsgiver, når der i forbindelse med pensionsordningens overførelse til ny arbejdsgiver sker båndlæggelse af pensionsordningens midler?“

Hagen Hagensen: I renteforsikringslovens vanskeligt tilgængelige stof findes bestemmelsen i § 6 c, hvorefter der skal svares afgift til statskassen af kapitaludbetalinger i overensstemmelse med vilkårene for en sådan pensionsordning, såfremt arbejdstageren er indtrådt i denne efter 31. december 1957 og ved opgørelsen af sin skattepligtige indkomst har kunnet se bort fra arbejdsgiverens bidrag til pensionsordningen.

I tilfælde, hvor indtrædelsen i kapitalpensionsordningen ligger senest 31. december 1957, påhviler der ikke afgift til statskassen af arbejdsgiverbidrag. I tilfælde, hvor en arbejdstager har skiftet stilling efter 1. januar 1958, og hvor kapitalpensionsforsikringen er ønsket overført til den nye arbejdsgiver, har skattedepartementet oprindelig i cirkulæret af 24. september 1958 tilkendegivet, at afgiftsfritagelsen bortfalder ved arbejdsgiverskifte efter nævnte dag, idet afgiftsfritagelsen kun omfatter den del af forsikringen, som hidrører fra den tidligere arbejdsgivers bidrag.

I cirkulæret af 29. september 1961 har skattedepartementet ændret sin opfattelse derhen, at der er afgiftsfritagelse — jeg beder om tilladelse til at citere —:

„såfremt det før 1. januar 1958 er aftalt med den tidligere arbejdsgiver, at

pensionsmidlerne skal forblive båndlagt efter ansættelsesforholdets ophør, og denne båndlæggelse er i kraft på det tidspunkt, da pensionsordningen hos den nye arbejdsgiver tager sin begyndelse, og såfremt den nye arbejdsgiver indtræder i den tidligere arbejdsgivers rettigheder og forpligtelser efter den oprindelige aftale.“

Hvis båndlæggelsen er bortfaldet på tidspunktet for pensionsordningens begyndelse, gælder 1958-cirkulærets bestemmelser fortsat.

Jeg finder det tvivlsomt, om loven hjemler den opfattelse, som cirkulærerne er udtryk for. I hvert fald forekommer det mig at være en ganske urimelig ordning, der rammer de mennesker, som helt uden egen skyld må skifte arbejdsgiver, og som ofte må gøre det for at få en anden og bedre lønnet stilling. Hvis der ikke skiftes arbejdssted, er der afgiftsfrihed, men skiftes der, så straffes den, der skifter, med afgift af den del af forsikringen, der svarer til den nye arbejdsgivers bidrag — selv om forsikringen direkte ønskes overført og også bliver det.

Straffen kan ifølge 1961-cirkulæret undgås, hvis aftale om båndlæggelse til normal pensionsalder er truffet før den 1. januar 1958, hvilket forstås derhen, at ikke blot aftalen mellem arbejdsgiveren og den ansatte, men også aftalen med forsikringsselskabet skal være klarlagt før denne dag.

Rent bortset fra at der ikke under den tidligere lovgivning var nogen opfordring til at slutte sådanne båndlæggelsesaftaler, siger det sig selv, at det er virkelighedsfjernt i et cirkulære i 1961 at forlange, at båndlæggelsesaftaler skal være indgået senest for 3 år siden. Det ville være rimeligt at bestemme, at en arbejdstager, der er sikret ved kapitalpensionsordning oprettet før den 1. januar 1958, tilsikres afgiftsfrihed af alle arbejdsgiverbidrag, uanset om arbejdstageren skifter arbejdsplads, når der i forbindelse med pensionsordningens overførelse til ny arbejdsgiver sker båndlæggelse af pensionsordningens midler.